

Finantsaaret, navnlig sagde han, fordi der stod, at Regjeringen bemyndigedes til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter, ligesom det stod i de andre midlertidige Love, maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i den midlertidige Lov af 20de December 1877, der udtrykkelig forlængede den midlertidige Bevilling indtil Finantsaarets Udgang, beholdt man det selsomme Ord „foreløbig“; Bemyndigelsen bestod i, at Regjeringen fik Tilladelse til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter. Hvis jeg maa vise det ærede Medlem Loven, vil han se, at der staar, at Regjeringen havde Bemyndigelse til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter, og dette blev tillige med Betydning til de andre Bevillinger forlængt til 31te Mars 1878; men i nærværende Tilfælde er der jo en ganske særlig Grund til, at man meget naturligt kunde beholde Ordet „foreløbig“ i den midlertidige Finantslov, som blev givet for indeværende Aar, idet den nemlig skriver sig fra 1ste April 1881, altsaa paa en Tid, da der aldeles ikke var nogen Grund til at befrygte, at man ikke vilde faae nogen regulær Finantslov for Finantsaaret. Jeg tror saaledes at have paavist, at der ikke i Grundloven er nogen som helst Hjemmel til at opstille en Fordring om, at Finantslovsforslaget for denne Samling skulde være forelagt, og at der heller ikke isøvrigt i de andre Bestemmelser, der foreligger, er Nogetsomhelst, der hjemler noget Saadant. Det undrede mig at høre det ærede Medlem meddele, at han ikke havde haft nogen Anelse om, at den midlertidige Bevilling vilde blive gjældende for hele Finantsaaret. Det er vistnok Sandhed, men i saa Fald havde det ærede Medlem uregtelig megen Fryde til at betegne sig som naiv; thi det var Noget, som Alle her oppe vidste, at det var bestemt af de høje Herrer, der regjere baade over hans og min Skjæbne heri Salen, det vil sige dem, der danne Majoriteten her, at man vilde lade Bevillingen gjælde indtil Finantsaarets Udgang; det var en taktisk Manøvre, som man mente kunde blive af megen Betydning til at holde de forskjellige Medlemmer, som man dengang frygtede for kunde have Tændens til at flyve ud i forskellige Retninger, i Orden og holde dem til Jorden med, idet man derved betog dem Frygten for at lade Finantsloven sprænges. Det er Noget, vi Allesammen vidste, og det er berhos Noget, der ikke behøver nu at gjentages. (Vojsen: Det er helt nyt!) Hvis vi vilde benegte noget Saadant, maatte vi ligesom de gamle romerske Augurer, naar de saae paa hinanden, komme til at se hinanden op i Dinene. Det vide vi Alle meget godt, og det maa kun have været, fordi det ærede

Medlem, som han meddelte, ikke var tilstede her dengang, at han er bleven holdt udenfor det, som alle Folk vidste. Nei, jeg tror rigtignok, at denne Bevilling blev givet med den fuldeste Bevidsthed om, at den kunde komme til at gjælde for hele Finantsaaret, og der blev ogsaa talt om noget Saadant fra alle Sider. Som jeg bemærkede, var det Noget, der fra Flertallets Side, ialtfald fra Fjærnes, netop lagdes megen Vægt paa, at faae en saadan forvarende midlertidig Bevilling i Gang for, som sagt, at kunne holde Tropperne ved godt Mod, og det ærede Medlem havde ogsaa Ret i, at der fra den anden Side var Nogle, der drømte om, at den midlertidige Bevillingslov kunde blive ligesaa god og gjøre fuldkommen Nytte, ja Nogle mente endog bedre Nytte end en almindelig Finantslov, en Mening, jeg ganske vist ingenlunde har del i det Hele. Jeg har betragtet det som en overordentlig sørgelig Omstændighed, at man ikke kunde komme til en endelig Finantslov, og jeg har ialtfald ikke hørt til dem, der have troet, at der nu skulde opstaa en gylben Æra. Det har jeg ikke næret nogen Forhaabning om; jeg tror ikke, at der lettelig for det Første vil opstaa nogen gylben Æra, ligesaa lidt som der har været nogen gylben Æra i de sidste 11 Aar. Jeg tror, det vil gaa under dette Ministerium ganske paa samme Maade som under det foregaaende, det Fønnesbedste Ministerium, hvoraf min ærede Sidemand (Klein) var Medlem, og under det Holsteinske, hvoraf han ogsaa var Medlem, at det bestandig vil leve under en evindelig Anspændelse, for at bruge et mildt Udtryk, fra dette Things Side, under en evindelig Kamp for at friste Livet, ganske som de gjorde dengang. Det er en meget sørgelig Tingenes Tilstand, men den er givet ved Forordninger fra dette Things Side, for hvilke der har været kæmpet under forskellige Former, forskellige Stikkesler, men bestandig dog vendende tilbage til det Samme, nemlig Forordningerne paa en Folkethingsparlamentarisme, som andre Medlemmer her i Salen, Regjeringen og Landstinget ikke have kunnet erkjende. Jeg tror altsaa herefter at have paavist, at der ikke i Grundloven findes nogen Hjemmel for den Fordring, det ærede Medlem har opstillet, og at der heller ikke udenfor Grundlovens Indhold i Bevillingslove eller i andre Forhold og Omstændigheder ligger Noget, der i mindste Maade kunde gjøre det til en juridisk Forpligtelse for Regjeringen i denne Samling at fremlægge et Forslag til Finantslov for indeværende Finantsaar. Det kan jo vel være, at jeg maaste brugte et noget stærkt Ord forrige Gang, da jeg opstillede dette, at naar det først erkjendtes, at der ikke var nogen retlig Forpligtelse til at foretage noget